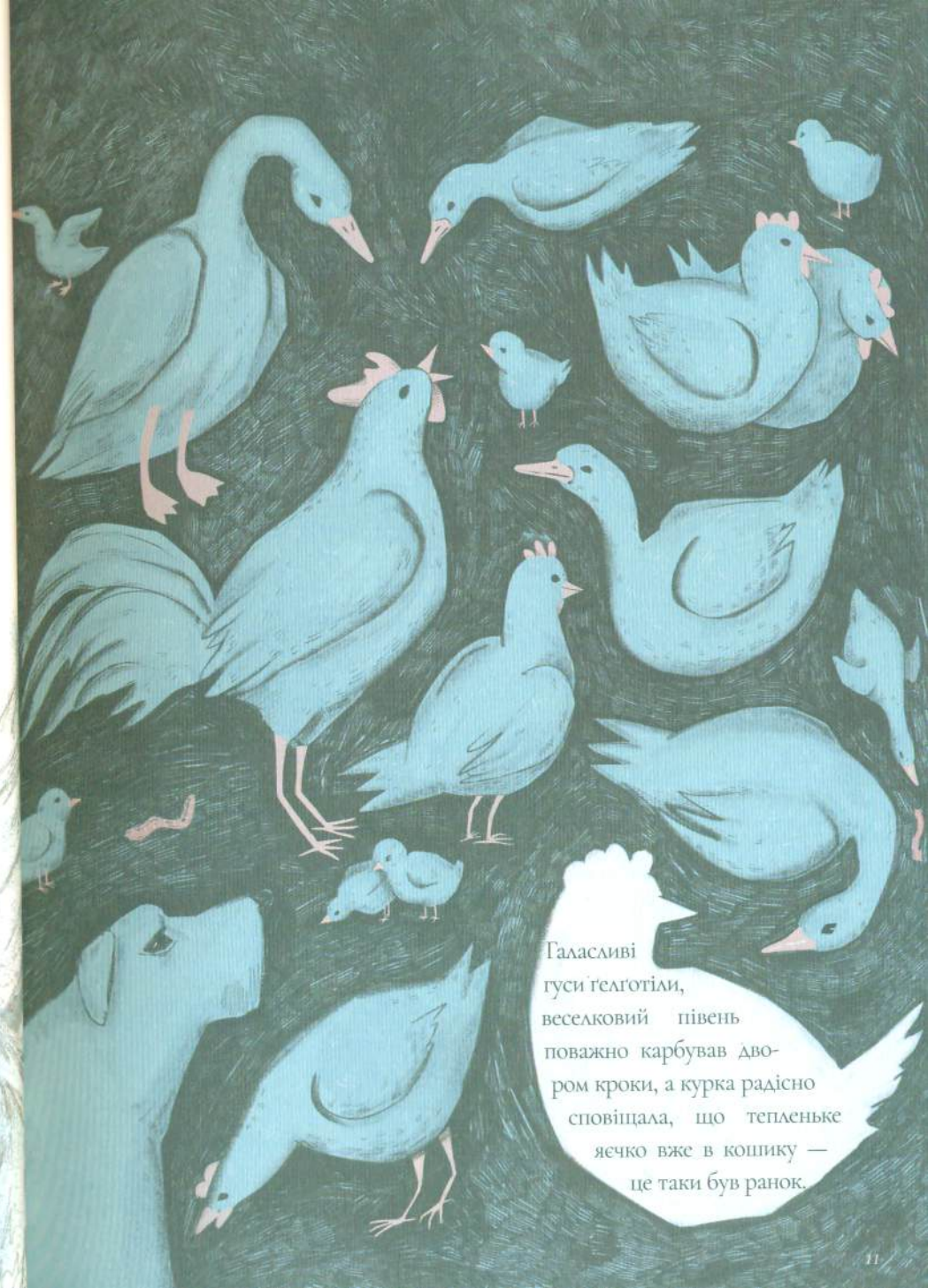
Карпати. Дракула

У карпатському селі Поляниця, оточеному зусібіч високими горами, доволі тяжко збагнути, чи то ранок, чи вже перевалило за полудень. Не для місцевих, звісно. Вони тут народилися і змалку навчилися орієнтуватися в часі навіть за тінями гір. А от їхнім гостям це так легко не дається. Особливо розпещеним жителям великих міст. Місто завжди підкаже. Варто лише роззирнутися довкола, щоб дізнатися, котра нині година. Великі циферблати на вежах, електронне табло в метро, дисплей телефона чи авто — завжди є чим задовольнити запит.

Господарі садиби — вуйко Дмитро та його дружина Божена — уставали разом із сонцем, хоча й краєчка того ще не було видно із-за гір. Ранній підйом у Карпатах — це звичка. Бо окрім птахів, кіз, овець та їхніх моцних пастухів — алабаїв Ластівки та Архара, у садибі ще гостювали родичі з Києва — сім'я Лисенків.

Пан Дмитро називав їх пілігримами, тобто мандрівниками, адже в кожного — свої святі місця. Для Лисенків такими були Карпати. Не так давно з ними почав подорожувати пес — далматинець, на ймення Перун.

Лисенки переконували друзів, що тільки мандруючи Україною та Європою, можна по-справжньому пізнати країну та її мешканців. Вони навперебій розказували історії, яких не знайдеш ніде. Минулого літа сім'я подалася до Франції плавати Ланґедоцьким каналом на орендованій баржі. Усі 241 км не здолали, але захопливих оповідок на рік вистачило. Бо Ланґедок того вартий!

— Оце диво! З'ясовується, що Людовік XIV був не лише самозакоханим королем-сонцем! — іронічно казала Марта, старша донька Лисенків. — Ми пливемо каналом, де досі з 1681 року працюють шлюзи! Без жодного втручання людини! Дива та й годі!

А Стефанії — наймолодшій з Лисенків — запала історія про походження назви французького міста Каркассонн. Її дитяча уява малювала ту вгодовану свиню, яку, за наказом дами Каркас, кинули зі стін фортеці під ноги ворожим воякам. Гм, якщо під час тривалої облоги розкидаються свинями, то ні про який голод не йдеться... Ворог відступив, а звільнене місто закалатало в усі дзвони. *Carcas sonne* — Каркас дзвонить! От тобі, бабцю, й назва міста!

А батько дівчат усе ходив тією фортецею гало-римського періоду, торкався її стін, і в його очах іскрилося захоплення: «Оце фортифікація! Уміли ж люди будувати без підйомних кранів і бетонозмішувачів!».

Лисенки приїздили до Полянниці вже восьмий рік поспіль. Вони зупинялися тут, коли наприкінці сезону їхали до лижного курорту Буковель. Удруге Лисенки приїздили в Карпати збирати гриби й ласувати ягодами наприкінці серпня, перед початком нового навчального року.

Вуйко Дмитро добре знав ці місця, міг ходити горами із зав'язаними очима й змалечку вважався найкращим грибником. Ще Дмитро самотужки відроджував у Прикарпатті вівчарство, шукав по світу різні породи овець, розводив їх на своїй фермі. Днями він подався до Румунії, бо знайшов там породистого мериноса.

— Слава Ісу! — почувся голос сусіда, який підійшов до двору.

— Навіки слава, Мудрий чоловіче! — наслідуючи інтонацію, відповіла дівчинка десяти літ.

— Чи то ти, Стефцю?

— Я, вуйку!

— Отаково, виросла файнов гівков! Яка ж гарна косиця! Й запам'ятала, що мене тут звуть Мудрим. Тішуся, дитино!

— Дякую на доброму слові, — виспівуючи відповіла Стефа.

— То шо ти, уже балярина? Бо ми все чекаємо, коли до оперного їхати. Як жиєш, пташко?

— Гарно живу, вчуся. До опери вас обов'язково запрошу, але за однієї мале-е-сенької умови, — Стефа примружила око, показуючи пальчиками правиці її розмір.

— Що ж то за умова від балярини? Невже?.. — тепер примруживши око Мудрий чоловік. — Невже запам'ятала обіцянку тобі на *трембіті* зіграти?

— Звісно, запам'ятала! А ви що ж, не виконуєте обіцянок? — заграваала дівчинка.

Народний інструмент у вигляді труби, що ширшає в розтрубі. Довжина інструмента може бути від 2,5 до 8 метрів. Здавна трембіта слугувала засобом зв'язку. Звуки інструмента повідомляли розташування отари та знаменували різні події: народження, весілля тощо. Тепер трембіта слугує мистецтву.